

Arrest

nr. 175 320 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging inzake het ministerieel besluit tot terugwijzing van 30 maart 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 november 2002 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot toelating tot verblijf op grond van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op basis van gezinshereniging met haar moeder. Zij werd gemachtigd tot onbeperkt verblijf in het Rijk.

De bevoegde staatssecretaris neemt op 30 maart 2016 een besluit tot terugwijzing, dat aan de verzoekende partij op 14 april 2016 ter kennis wordt gebracht in de centrale gevangenis van Leuven. Dit besluit vormt de bestreden akte en luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op artikelen 20 en 21;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 28 november 2002 een aanvraag tot toelating van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980, op basis van gezinshereniging met zijn moeder;

Overwegende dat hij gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich in de nacht van 13 op 14 november 2009 en op 23 januari 2010 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan het met voorbedachten rade, opzettelijk doch zonder het oogmerk te doden, slagen of verwondingen te hebben toegebracht waarbij de slagen of verwondingen de dood veroorzaakt hebben; aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid het met voorbedachten rade, veroorzaakt hebbende; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden getoond of gebruikt of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, met een blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid tot gevolg; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 20 november 2014 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 10 jaar en van 5 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de moeder van betrokkene en twee van zijn zussen de Belgische nationaliteit hebben en betrokkene in de gevangenis bezoeken; dat een andere zus geen recht op verblijf heeft in België en betrokkene dan ook niet bezoekt in de gevangenis;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven; dat betrokkene inderdaad reeds meer dan 10 jaar op het grondgebied verblijft;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende de ernst van de gepleegde feiten, aangetoond door de tegen hem uitgesproken straffen;

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

Overwegende dat een terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde supérieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

BESLUIT :

Artikel 1. – B.K. (...), geboren te Sidi Kacem op (...) 1989, wordt teruggewezen;

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

“De Minister houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt:

- Zijn emigratie op jeugdige leeftijd

- wettelijk verblijf van de familieleden in België
- onmogelijkheid tot terugkeer voor verzoeker naar land van herkomst gelet op het ontbreken van enige opvangmogelijkheid, financiële – morele en sociale hulpverlening;
- centrum van belangen enkel en alleen te situeren in België

De bestreden beslissing bevat een onvoldoende motivering waarom deze prangende humanitaire situatie niet zou opwegen tegen een gedwongen terugkeer;

Verzoeker is slechts eenmaal veroordeeld geweest en heeft geen langlopend gerechtelijk verleden. Verzoeker betwist de ernst van de feiten niet en heeft reeds jaren schuldinzicht. Verzoeker zit momenteel zijn straf uit en wenst in de toekomst een nuttige bijdrage te leveren aan de Belgische maatschappij. Verzoeker vormt thans dan ook geen enkele bedreiging voor de Belgische openbare orde en veiligheid.

Tussen de feiten en de definitieve veroordeling (waarbij er intussen 4 jaren waren verstreken) heeft verzoeker reeds aangetoond dat hij zich herpakt heeft en op een positieve wijze zijn rol kan opnemen in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft zich intussentijd reeds kunnen bewijzen op de arbeidsmarkt en staat bij zijn collega's bekend als een goede en betrouwbare collega.

Het ministerieel besluit gaat onvoldoende na of het in dit geval voldoende verantwoord is om verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst. Indien verzoeker terug wordt gestuurd, beschikt hij over geen financiële middelen en zal hij dakloos zijn.

Terwijl:

1. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen een onvoldoende motivering, gelet op de feitelijke gegevens van de zaak en de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Volgens verzoeker heeft de Minister dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen;

Minstens had de Minister hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de humanitaire omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een gedwongen terugkeer;

2. De bestreden beslissing is zonder feitelijke grondslag en is bovendien niet naar recht verantwoord; De bestreden beslissing betekent immers een inbreuk op artikel 8 EVRM nu verzoeker op gedwongen wijze zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst en hierdoor van zijn familieleden gescheiden wordt alsook van zijn vriendin waarmee hij een standvastige relatie onderhoudt.

3. De beslissing van de Minister staat niet in proportie met de hierdoor aan verzoeker berokkende nadelen;

Hij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten (terugwijzing) en een inreisverbod van 10 jaar, terwijl duidelijk blijkt dat er bijzondere banden met België zijn, waardoor bij de uitwerking van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending dreigt van artikel 8 EVRM;

Verzoeker zal hierdoor ernstige schade lijden en dreigt bij een gedwongen terugkeer aan zijn lot te worden overgelaten;

Er is geen enkele opvang in zijn land van herkomst, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt; Het was aangewezen om in deze omstandigheden bijkomende inlichtingen in te winnen bij verzoeker teneinde dergelijk onherstelbaar nadeel te vermijden;

De beslissing staat niet in proportie met het hierdoor aan verzoeker berokkende onherstelbaar nadeel; Verzoeker was is weliswaar veroordeeld voor strafbare feiten, doch houdt verzoeker geen actuele bedreiging meer in voor de openbare orde en mogelijke nieuwe strafbare feiten;

Tussen de feiten en de definitieve veroordeling, waarbij verzoeker in vrijheid werd gesteld, heeft verzoeker geen nieuwe feiten gepleegd en heeft verzoeker gewerkt. Verzoeker heeft aldus reeds effectief aangetoond dat hij geen gevaar meer inhoudt voor de veiligheid van de Belgische burgers en op een positieve wijze een bijdrage kan leveren aan de Belgische samenleving;

4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In casu dient te worden vastgesteld dat de Minister bij zijn beslissing niet is uitgegaan van de juiste én volledige feitelijke gegevens. Er kan zelfs geen enkele motivering worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Het volstaat in dit opzicht niet om louter te verwijzen naar het feit dat verzoeker veroordeeld is geweest voor criminele feiten. De Minister had in zijn beoordeling tevens moeten nagaan of het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod in casu in feite en in rechte gerechtvaardigd is, hierbij

rekening houdende met het feit dat er een schending dreigt van artikel 8 EVRM, het gegeven dat verzoeker geen enkele opvang heeft in zijn land van herkomst en volledig aan zijn lot zal worden overgelaten.

De Minister is onredelijk tot zijn besluit gekomen en motiveert op geen enkele wijze concreet waarom de bestreden beslissing gerechtvaardigd is en voorrang dient te krijgen op de bescherming van artikel 8 EVRM. Daar verzoeker thans zijn straf uitzit in de gevangenis van Leuven centraal en duidelijk blijkt uit verscheidene verklaringen dat hij geen gevaar meer zal zijn voor de openbare orde en veiligheid, is het niet verantwoord dat verzoeker wordt teruggestuurd naar Marokko. De gevolgen voor verzoeker zijn zeer onevenredig met de zeer kleine kans dat hij nog een gevaar zou inhouden.

Nochtans heeft verzoeker conform artikel 8 EVRM recht op de bescherming van zijn privé- en gezinsleven.

Een afwijking hierop is mogelijk doch dient dan voorzien te zijn in de wet én gemotiveerd: Conform artikel 8 lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd nu nergens uit blijkt dat aan deze voorwaarden werd tegemoetgekomen;

De bestreden beslissing is in casu niet noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, noch voor het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, noch voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, noch voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

De beslissing is niet proportioneel met de onevenredige gevolgen die er zullen zijn voor verzoeker. Iemand naar een voor hem onbekend land terugsturen, waar er geen vangnetten voor hem zijn maakt tevens een onmenselijke behandeling uit conform artikel 3 EVRM. Verzoeker zit thans zijn straf uit en boet voor zijn fouten uit het verleden. Hij tracht te werken aan een betere toekomst waar hij op een positieve wijze kan bijdragen tot de Belgische samenleving. Een reeds gestrafte man, waarbij niet wordt aangetoond dat hij nog steeds een gevaar zou inhouden voor de Belgische samenleving, naar een land sturen waar hij alleen zal terechtkomen zonder enige opvangmogelijkheden en zonder enige financiële steun, vormt een onmenselijke behandeling.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is.

Het middel is ernstig: de bestreden beslissing is niet deugdelijk gemotiveerd en disproportioneel en houdt tevens een schending in van artikel 3 en 8 EVRM en dient om deze redenen te worden vernietigd”

2.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 EVRM en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden waarin hij zich bevindt (emigratie op jeugdige leeftijd, wettelijk verblijf familieleden, onmogelijkheid tot terugkeer, centrum van belangen in België). De beslissing zou op onvoldoende wijze gemotiveerd zijn waarom de prangende humanitaire situatie niet zou opwegen tegen een gedwongen terugkeer. Hij zou slechts eenmaal veroordeeld zijn en reeds jaren schuld inzicht hebben. Hij zou momenteel zijn straf uitzitten en in de toekomst een nuttige bijdrage willen leveren aan de Belgische maatschappij. Hij zou thans geen enkele bedreiging vormen voor de Belgische openbare orde en veiligheid. Hij zou reeds aangetoond hebben dat hij zich herpakt heeft. Bij zijn collega's zou hij bekend staan als een goede en betrouwbare collega. Bij een terugkeer naar zijn herkomstland zal hij dakloos zijn. De beslissing zou niet proportioneel zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering dat zijn familieleden een legaal verblijf hebben in België en dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Hij zet echter niet uiteen met welke familieleden hij meent een effectief gezinsleven te onderhouden. Uit het administratief dossier, en ook uit een lezing van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekers moeder en broers en zussen in België verblijven. Verzoeker gaat er hierbij echter aan voorbij dat het gezinsleven tussen meerderjarige broers en zussen enerzijds en het gezinsleven tussen een meerderjarig kind en diens ouders anderzijds niet wordt vermoed.

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij inwoont bij zijn broer en diens gezin (zie onder meer RVV nr. 60.618 d.d. 29 april 2011). Daar verzoeker geen enkel bewijs van een band van afhankelijkheid bijbrengt, dient dienvolgens te worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoonde dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer/zus/moeder in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij kan zich prima facie niet dienstig beroepen op de bescherming die geboden wordt door artikel 8 EVRM.

Zelfs indien zou worden aanvaard dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt in België, hypothese waarmee de verwerende partij ook rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat een afweging werd gemaakt van verzoekers privébelangen ten aanzien van het algemeen belang en bescherming van de openbare orde. De bestreden beslissing luidt immers onder meer als volgt:

“(…) Overwegende dat hij gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich in de nacht van 13 op 14 november 2009 en op 23 januari 2010 schuldig heeft gemaakt (…) aan het met voorbedachten rade, opzettelijk doch zonder het oogmerk te doden, slagen of verwondingen te hebben toegebracht waarbij de slagen of verwondingen de dood veroorzaakt hebben (…) door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden getoond of gebruikt (...), met een blijvende fysieke of psychotische ongeschiktheid tot gevolg; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 20 november 2014 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 10 jaar en van 5 jaar; Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de moeder van betrokkene en twee van zijn zussen de Belgische nationaliteit hebben en betrokkene in de gevangenis bezoeken; dat een andere zus geen recht op verblijf heeft in België en betrokkene dan ook niet bezoekt in de gevangenis;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van artikel 8 (...) kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering geen inmenging vormt in zijn privéleven; dat betrokkene inderdaad reeds meer dan 10 jaar op het grondgebied verblijft;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende de ernst van de gepleegde feiten, aangetoond door de tegen hem uitgesproken straffen;

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

Overwegende dat een terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;(…)”

Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu vindt de bestreden beslissing zijn grondslag in de artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet en werd ze getroffen omdat verzoeker geacht wordt de openbare orde van het land ernstig te hebben geschaad. De bescherming van de openbare orde is een legitiem doel in het licht van artikel 8 EVRM.

Zoals reeds supra gesteld, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Verzoeker huldigt de opvatting dat zijn familiale situatie wel zwaarder doorweegt dan het gevaar voor de openbare orde, maar hiermee toont hij niet aan dat de gedane afweging waarvan de bestreden beslissing blijk geeft, op disproportionele wijze geschied is.

Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

In de bestreden beslissing werd niet louter verwezen naar de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen, maar werd ingegaan op de ernst van de gepleegde feiten, op de buitensporige gewelddadigheid en op de afwezigheid van respect voor andermans leven. Verzoeker betwist immers niet dat hij veroordeeld werd tot het met voorbedachten rade, opzettelijk slagen of verwondingen te hebben toegebracht aan de heer A.S, die tot diens dood hebben geleid en die geleid heeft bij de heer K.M. tot een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid. Het feit dat hij slechts één keer werd veroordeeld, doet daaraan geen enkele afbreuk. Bovendien blijkt dat verzoeker meerdere feiten heeft gepleegd en dat in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen, dat zich in het administratief dossier bevindt, geoordeeld werd dat de twee misdrijven niet de uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden als zou slechts éénmaal een misstap hebben begaan. In het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen, werd onder meer gesteld wat volgt:

“(…) de feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysische integriteit van een medemens en van een criminele ingesteldheid.

Al is het niet bewezen dat de dader de intentie hadden het slachtoffer te doende, dan is het even duidelijk dat ze wisten of moesten weten dat hun handelwijze zware gevolgen kon en ook zou hebben voor het slachtoffer.

De zaak II

Ook de feiten van de zaak II zijn ongemeen ernstig.

(…)

Een jonge man werd geslagen en gestampt en beroofd van 70 EURO.

Een 67-jarige dame werd vastgegrepen, tegen de grond gegooid en beroofd van haar portefeuille.

(…)

In zijn drang naar geld ontziet de beklaagde niets of niemand.(…)”

Verzoeker kan de ernst van de door hem gepleegde feiten niet ontkennen en toont evenmin aan dat er geen redelijke afweging werd gebeurd bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij toont niet aan met welke prangende humanitaire situatie de verwerende partij geen rekening gehouden zou hebben. Het feit dat hij positief wordt ervaren bij zijn collega's, doet geen afbreuk aan de ernst van de door hem gepleegde feiten.

Waar hij meent dat artikel 3 EVRM geschonden wordt bij een terugkeer naar zijn herkomstland, laat hij na hiervan enig begin van bewijs voor te brengen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond door loutere hypothetische en ongestaafde beweringen.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden besluit duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan het is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, gesteld dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk dient te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren en dit omdat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad, waarbij wordt verduidelijkt dat zij werd veroordeeld tot effectieve gevangenisstraffen nu zij zich schuldig heeft gemaakt aan slagen en verwondingen met voorbedachten rade zonder het oogmerk te doden doch met de dood tot gevolg, en aan gewelddadige diefstal met blijvende ongeschiktheid tot gevolg. De verwerende partij motiveert dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten in casu een inmenging in het privéleven beschermd door artikel 8 van het EVRM rechtvaardigt. Er wordt gewezen op de ernst van de gepleegde feiten die blijkt uit de uitgesproken straffen en op het feit dat mag worden aangenomen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt

voor de openbare orde, gelet op de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan zij blijk heeft gegeven. De verwerende partij stelt dat een terugwijzing in casu aldus een gepaste maatregel vormt ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten en dat het gevaar dat zij hiervoor vormt superieur is aan de privébelangen die zij kan doen laten gelden.

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich in casu heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen als motivering voor het bestreden besluit.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij werd veroordeeld tot effectieve gevangenisstraffen van 10 en 5 jaar omdat *"hij zich in de nacht van 13 op 14 november 2009 en op 23 januari 2010 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan het met voorbedachten rade, opzettelijk doch zonder het oogmerk te doden, slagen of verwondingen te hebben toegebracht waarbij de slagen of verwondingen de dood veroorzaakt hebben; aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid het met voorbedachten rade, veroorzaakt hebbende; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden getoond of gebruikt of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, met een blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid tot gevolg; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 20 november 2014 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 10 jaar en van 5 jaar;"*

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar zaak, kan zij niet worden gevolgd. Zo wordt in het bestreden besluit verwezen naar de aanvraag in toepassing van artikel 12bis van de vreemdelingenwet die heeft geleid tot het onbeperkt verblijf in het Rijk en naar de in België verblijvende familieleden en vermeldt de verwerende partij uitdrukkelijk dat de verzoekende partij reeds meer dan 10 jaar op het grondgebied verblijft, maar blijkt uit het geheel van de motieven dat de privébelangen die de verzoekende partij kan laten gelden om hoger vermelde redenen niet opwegen tegen het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, dat superieur is. Zo maakt de verwerende partij uitdrukkelijk melding van de moeder en de zussen die de Belgische nationaliteit hebben en een andere zus die geen legaal verblijf heeft en de verzoekende partij in tegenstelling tot de moeder en eerder vermelde zussen niet op bezoek gaat in de gevangenis. De verwerende partij oordeelt dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten een inmenging op het in België opgebouwde privéleven rechtvaardigen. Voorts beperkt zij zich tot

een loutere bewering waar zij stelt dat er sprake is van een onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat de verzoekende partij de verwerende partij reeds over een dergelijke onmogelijkheid heeft ingelicht, zodat zij haar niet kan verwijten met bepaalde elementen geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat zij slechts voor een eenmalig feit werd veroordeeld, kan zij niet worden gevolgd, temeer zij zelf stelt de feiten niet te betwisten. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in hoger beroep ging bij het Hof van Beroep van Antwerpen tegen een veroordeling waarbij haar verschillende feiten ten laste werden gelegd. Zo blijkt alleen al uit het arrest van 20 november 2014, dat het vonnis van de eerste rechter in hoofdzaak bevestigt, dat er sprake is van 2 zaken met 2 verschillende tenlasteleggingen. De verzoekende partij wordt veroordeeld als dader voor *“met voorbedachten rade, opzettelijk doch zonder het oogmerk te doden, slagen of verwondingen te hebben aangebracht aan A.S. (...), de slagen en verwondingen hebben diens dood veroorzaakt”* voor feiten gepleegd in de nacht van 13 op 14 november 2009. Daarnaast wordt zij veroordeeld voor *“door middel van geweld of bedreiging, ten nadele van A.R. (...), een geldsom van 70 euro, die hen niet toebehoorden, bedrieglijk weggenomen te hebben; de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen; wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldigen hebbende doen geloven dat zij gewapend waren”, “door middel van geweld of bedreiging ten nadele van S.S. (...), een portefeuille met als inhoud (...) bedrieglijk weggenomen te hebben; het geweld of de bedreiging, een blijvende fysische of psychische ongeschiktheid, ten gevolge gehad hebbend;”* en *“Gepoogd te hebben, door middel van geweld of bedreiging, ten nadele van V.C., een portefeuille en een GSM (...) bedrieglijk weg te nemen, het voornemen om deze misdaad te plegen zich geopenbaard hebbende door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad uitmaken, en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist”*, alle voor feiten gepleegd op 23 januari 2010. Het Hof verduidelijkt dat de verzoekende partij op minder dan een halfuur tijd 3 voetgangers heeft overvallen. Uit het arrest van 20 november 2014 blijkt uitdrukkelijk dat het Hof oordeelde dat de zaken niet de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet betreffen, dat de feiten getuigen van een criminele ingesteldheid, dat de verzoekende partij in haar drang naar geld niets of niemand ontziet, dat uit het verslag van de gerechtspsychiater blijkt dat de agressie bij de beklaagde in belangrijke mate structureel verankerd blijkt en dat aan het een en ander geen afbreuk wordt gedaan door het tijdsverloop of de bewering van de verzoekende partij dat zij sinds de thans voorliggende feiten geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd en tracht werk te maken van haar sociale re-integratie. Het Hof acht een langdurige gevangenisstraf aangewezen om de verzoekende partij tot enig inzicht te brengen en ter beveiliging van de maatschappij. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij evenmin ernstig voorhouden dat zij geen langlopend gerechtelijk verleden heeft.

Het feit dat de verzoekende partij schuldinzicht zou hebben, dat zij de ernst van de feiten niet betwist, dat zij in de toekomst een nuttige bijdrage wenst te leveren aan de Belgische maatschappij en dat zij zich tussen de feiten en de veroordeling zou herpakt hebben, doet evenmin afbreuk aan de motieven van het bestreden besluit, net als de bewering dat zij zou bekendstaan als een goede en betrouwbare collega.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan waaruit zij afleidt dat uit de motivering van het bestreden besluit dient te blijken dat het voldoende verantwoord is om haar terug te sturen naar het land van herkomst, waarbij dient te worden opgemerkt dat zij niet aantoonde met concrete gegevens dat een terugkeer naar Marokko, het land waar de verzoekende partij meer dan de helft van haar leven heeft doorgebracht, in casu onverantwoord zou zijn. Waar zij beweert dat zij geen financiële middelen heeft zodat zij dakloos zal zijn, toont zij overigens niet aan dat zij niet in staat zal zijn eigen inkomsten te verwerven om te voorzien in een woning, waarbij het overigens niet onaannemelijk is dat zij zal terecht kunnen bij familieleden, minstens al voor financiële hulp die ook vanuit België kan verschaft worden. Zij toont verder niet aan dat er geen familie meer zou zijn in het land van herkomst. Zij specificeert verder niet welke ernstige schade zij vreest te zullen lijden.

Verder toont de verzoekende partij niet aan met welke gegevens geen rekening zou zijn gehouden. Waar zij aangeeft dat het aangewezen was bijkomende inlichtingen bij haar in winnen, is deze grief niet dienstig nu zij nalaat aan te geven welke elementen zij dan wel zou hebben aangebracht die de uitkomst van de bestreden akte in haar voordeel hadden doen beïnvloeden.

Waar zij louter stelt geen actuele bedreiging meer in te houden voor de openbare orde en mogelijke nieuwe strafbare feiten, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet vermag de concrete motieven van de bestreden akte te weerleggen. Immers, de verwerende partij wijst in het bestreden besluit

uitdrukkelijk op de straffen voor verschillende misdrijven en de ernst van de feiten die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen, waarbij zij concludeert dat uit de genoemde feiten blijkt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad en dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging rechtvaardigen, waarbij de ernst van de gepleegde feiten is aangetoond door de tegen de verzoekende partij uitgesproken straffen, namelijk 10 en 5 jaar gevangenisstraf, waarbij er sprake was van buitensporige gewelddadigheid en afwezigheid van respect voor andermans leven, waardoor mag worden aangenomen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Uit het betoog blijkt niet dat, in zoverre de verzoekende partij deze beweringen al zou staven, zij zich niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het bewijs dat zij geen gevaar meer zou vormen blijkt louter uit het feit dat zij tussen de feiten en de definitieve veroordeling geen nieuwe feiten heeft gepleegd. In zoverre de verzoekende partij een herbeoordeling wenst van haar dossier door de Raad, dient te worden opgemerkt dat dit niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar zij stelt dat *“duidelijk blijkt uit verschillende verklaringen dat hij geen gevaar meer zal zijn voor de openbare orde en veiligheid”*, merkt de Raad op dat dergelijke verklaringen zich niet in het dossier bevinden, daargelaten de vraag naar de bewijswaarde van een dergelijke loutere verklaring. De Raad kan overigens herhalen dat deze grief in zijn geheel niet strookt met de vaststellingen in het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 20 november 2014, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat uit het verslag van de gerechtspychiater blijkt dat de agressie bij de verzoekende partij in belangrijke mate structureel verankerd is, dat de feiten getuigen van een criminele ingesteldheid en dat zij niets of niemand ontziet in haar drang naar geld, waarop het Hof oordeelde dat enkel een langdurige gevangenisstraf aangewezen is om de verzoekende partij tot enig inzicht te brengen en ter beveiliging van de maatschappij.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu wijst de verzoekende partij erop dat zij zou worden gescheiden van haar familieleden en van haar vriendin, met wie zij een standvastige relatie zou onderhouden.

Met betrekking tot de in België verblijvende familieleden, namelijk de moeder en de zussen van de verzoekende partij, wordt in de bestreden akte gesteld dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift het bestaan van een gezinsleven met hen niet aannemelijk. De Raad merkt op dat daar waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid tussen haar en haar moeder, evenmin toont zij aan dat zij een gezin vormt met haar zussen. Het feit dat zij elkaar zien tijdens bezoeken in de gevangenissen duidt niet aan zich op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar zij wijst op een vriendin met wie zij een standvastige relatie zou onderhouden, dient de Raad op te merken dat van het bestaan van een dergelijke standvastige relatie geen bewijzen zijn terug te vinden in het administratief dossier. In het ongedateerde doch recente intern document van de verwerende partij waarin door de directeur-generaal opdracht wordt gegeven een besluit tot terugwijzing aan de verzoekende partij voor te leggen, wordt gemeld onder de hoofding *“Familiale situatie”*: *“Betrokkene zou een Belgische partner hebben, T.E.H. (...). Haar laatste bezoek aan betrokkene in de gevangenis dateert op dit moment van 27.08.2015. Over deze relatie zijn geen verdere details bekend.”* Uit de bezoekerslijst van de gevangenis die zich in het administratief dossier bevindt en werd opgemaakt op 8 februari 2016 blijkt dat de vermeende partner in de periode van 28 augustus 2015 tot en met 4 februari 2016 niet op bezoek kwam bij de verzoekende partij. In de periode van 30 juni 2015 tot en met 27 augustus 2015 kwam zij eenmaal op bezoek, namelijk op 27 augustus 2015. Weliswaar wordt zij wel gecategoriseerd als partner. Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij zelf geen gegevens aan haar dossier heeft toegevoegd inzake een vaststaande relatie.

Verder kan worden aangenomen dat de verzoekende partij een privéleven heeft opgebouwd in België gedurende haar gewettigd verblijf. Dit wordt door de verwerende partij niet ontkend in de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of er gelet op voorgaande gegevens sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient te worden gewezen op hetgeen volgt.

Centraal staat de vraag of het bestreden besluit tot terugwijzing dat gepaard gaat met een verbod op terugkeer van 10 jaar een gerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het privé- en gezinsleven in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en meer bepaald of de inmenging van het openbaar gezag bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en ze noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad merkt allereerst op dat de verzoekende partij niet in redelijkheid kan voorhouden dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd naar haar gezinstoestand. In de bestreden akte wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat haar moeder en verschillende zussen in het Rijk verblijven en op één zus na bezoeken brengen aan de verzoekende partij in de gevangenis. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat eveneens rekening werd gehouden met een mogelijke relatie van de verzoekende partij, waarbij de verwerende partij echter diende te oordelen dat er op een bezoek in de gevangenis na geen details gekend zijn over deze relatie. Verder werd in het bestreden besluit gewezen op het verblijf van meer dan 10 jaar in het Rijk, maar de verwerende partij oordeelde dat in casu een inmenging in het privéleven gerechtvaardigd is. Er wordt eveneens geoordeeld dat het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde primeert op de privébelangen die zij kan laten gelden.

De Raad stelt vast dat in de thans voorliggende zaak de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij is voorzien in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM

opgesomde doelen nastreeft. De bestreden akte wordt immers genomen ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische samenleving in haar geheel kan verder niet worden vastgesteld. Hiertoe wordt gewezen op het volgende.

Er dient te worden benadrukt dat het de verzoekende partij zelf is die haar privé- en gezinsleven in België in het gedrang heeft gebracht. Hierbij dient te worden gewezen op de veelvuldige strafrechtelijke feiten waaraan zij zich schuldig maakte. In het besluit tot terugwijzing wordt hierover geoordeeld dat zij aldus de openbare orde ernstig heeft geschaad en een voortdurend ernstig gevaar vormt voor de openbare orde waarbij haar aanwezigheid in het Rijk als gevaarlijk wordt beschouwd. Hiertoe wordt besloten op grond van de veelvuldige strafrechtelijke feiten die zij pleegde, waarvan de ernst blijkt uit de uitgesproken gevangenisstraffen, namelijk langdurige gevangenisstraffen. Er wordt gewezen op de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan de verzoekende partij blijk heeft gegeven.

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij de motivering in de bestreden akte niet. Zo kan zij niet worden gevolgd waar zij betoogt dat in de bestreden akte enkel zou worden verwezen naar haar strafrechtelijke veroordelingen die slechts zouden worden opgesomd, en zonder dat rekening wordt gehouden met haar concrete situatie, zoals hoger reeds werd besproken. Zo wijst de Raad erop dat niet enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen, doch ook wordt aangegeven voor welke feiten de verzoekende partij werd veroordeeld en tot welke strafmaat. Tevens werd de schade voor de openbare orde die het gevolg was van de gepleegde feiten nagegaan alsook of uit de gepleegde feiten en het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde blijkt. Er werd vervolgens een belangenafweging doorgevoerd tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische samenleving, waarbij werd geoordeeld dat het ernstig en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde zwaarder weegt dan haar persoonlijke belangen. De verzoekende partij toont niet aan met welke concrete aspecten van haar gezinsleven ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden akte.

De Raad merkt verder ook op dat op geen enkele concrete wijze blijkt dat een verderzetting van het gezinsleven in Marokko onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn indien de gezinsleden dit wensen. Minstens kunnen de familieleden van de verzoekende partij op regelmatige tijdstippen de verzoekende partij opzoeken in Marokko. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting afgeleid worden voor een Staat om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996 nr. 23218/94, GUL/Zwitserland).

Wat verder de noodzakelijkheid van het bestreden besluit betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. Het bestreden besluit moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en anderzijds de belangen van de Belgische staat.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft enkele criteria vooropgesteld om na te gaan of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09, §44; EHRM, 2006, *Üner v. the Netherlands*, nr. 46410/99, §57). Om aldus te beoordelen of een verwijderingsmaatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel aan het vooropgestelde legitieme doel wordt rekening gehouden met:

- de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit
- de duurtijd van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de staat die hem wil verwijderen
- de verstreken tijd sinds het gepleegde strafbare feit en het gedrag van de vreemdeling in tussentijd
- de nationaliteiten van de verschillende betrokken personen
- de familiale situatie van de vreemdeling, zoals de duurtijd van zijn huwelijk, en andere elementen waaruit de effectiviteit van het familieleven tussen partners blijkt
- of de partner op de hoogte was van het gepleegde strafbare feit op het ogenblik dat hij/zij een relatie aanging met de vreemdeling
- of er kinderen zijn, wat hun leeftijd is
- de moeilijkheden waarmee de partner geconfronteerd kan worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen.

- het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de moeilijkheden waarmee de kinderen geconfronteerd kunnen worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen
- de hechtheid van sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming.

Het Hof heeft eraan toegevoegd dat bij de beoordeling van deze criteria de leeftijd van de vreemdeling een belangrijke rol speelt. Bijvoorbeeld dient rekening gehouden te worden met de vraag of de vreemdeling het strafbare feit beging als minderjarige of als volwassene. Ook de leeftijd waarop de vreemdeling het gastland binnenkwam is relevant, alsook de vraag of hij een groot deel van zijn leven of zelfs zijn gehele kindertijd in het gastland doorbracht.

In casu wordt niet betwist dat het bestreden besluit in overeenstemming is met de wet en dat het een legitiem doel nastreeft, met name het voorkomen van strafbare feiten. Er dient derhalve beoordeeld te worden of de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij herhaaldelijk strafrechtelijke feiten gepleegd heeft en hiervoor werd veroordeeld, feiten die als ernstig mogen beschouwd worden, gelet op de straffen die werden opgelegd, met name verschillende jaren gevangenisstraf. De strafbare feiten werden gepleegd op het ogenblik dat de verzoekende partij meerderjarig was. De verzoekende partij houdt voor geen banden meer te hebben in haar land van herkomst, evenwel heeft zij er meer dan de helft van haar leven verbleven en toont zij niet aan geen familie, vrienden of kennissen meer te hebben in haar land van herkomst, zodat kan worden aangenomen dat zij de banden opnieuw kan aanhalen bij een terugkeer.

Hoewel kan aangenomen worden dat de sociale en culturele banden van de verzoekende partij sterker aanwezig zijn in België dan in haar land van herkomst, dient terzelfdertijd vastgesteld te worden dat zij verantwoordelijk is voor haar eigen daden. Hoewel het bestreden besluit geacht kan worden een ernstige impact te hebben op het privéleven van de verzoekende partij, dient gesteld dat, gelet op de ernst van de herhaaldelijk gepleegde feiten alsook het feit dat deze strafbare feiten gepleegd werden tijdens haar meerderjarigheid, de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging inhoudt in het privéleven van de verzoekende partij, gelet op alle omstandigheden eigen aan haar zaak.

Verder kan erop worden gewezen dat de verwerende partij in het bestreden besluit een afweging maakt tussen de persoonlijke belangen en het algemeen belang, nu uit de motivering blijkt dat zij erkent dat het bestreden besluit een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij, maar dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen nu de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen. Zij besluit dat het terugwijzen een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en dat het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die zij kan doen gelden. De verzoekende partij weerlegt dit niet met haar betoog. De Raad is van oordeel dat rekening houdend met het karakter van de gepleegde misdrijven, namelijk diefstal met geweld en geweldsdelicten met de dood tot gevolg, de verwerende partij in casu terecht de belangen van de Staat heeft laten voorgaan op de belangen van de verzoekende partij.

Uit het voorgaande onderzoek blijkt in deze stand van het geding dat het bestreden besluit geen inmenging inhoudt in het privéleven van de verzoekende partij die niet evenredig is.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat in casu het algemene belang zwaarder doorweegt dan de persoonlijke belangen van de verzoekende partij die erin bestaan dat zij een privé- en gezinsleven in België heeft opgebouwd. Een incorrecte belangenafweging in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het betoog van de verzoekende partij, waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor

onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat een onmenselijke behandeling dreigt doordat zij naar een voor haar onbekend land wordt teruggestuurd waar er voor haar geen vangnetten zouden zijn. Zij zou er alleen zijn zonder opvang en financiële steun. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat ze helemaal geen documenten bijbrengt over dat land, zodat ze zelf een vergaande toetsing van artikel 3 EVRM onmogelijk maakt. Voorts kan worden verwezen naar het voorgaande, waar reeds werd aangehaald dat deze grieven niet ernstig voorkomen nu de verzoekende partij meer dan de helft van haar leven in Marokko heeft verbleven, zij niet aantoonst dat er geen vrienden of familie zouden zijn bij wie zij terecht zou kunnen en dat zij overigens niet aantoonst dat zij zelf voor haar onderhoud kan instaan door inkomsten te verwerven of zich te laten helpen door de in België verblijvende familieleden. Het loutere gegeven afkomstig te zijn uit Marokko volstaat niet om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen. Een schending ervan wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt kennelijk onredelijk zijn.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN